

HARLEQUIN®

015
MAI

Romantika

JENNIE
ADAMS

Ebatavaline assistent

Esimene peatükk

„Nii et siis sellisesse kohta tuleb üks multimiljonärist kinnisvaraarendaja veetma oma tavalist, linnast eemal nädalavahetust.” Sophia Gable tegi selle tähelepaneku, parkides oma vana kollast värvi auto Grey Barlow’ maa-maja juurde. „Kuigi antud juhul on tegu kohaga, kuhu ta tuleb pärast õnnetust paranema.”

Maja seisis poolel teel Victoria osariigi mägisesse ja väheasustatud piirkonda; see oli võimas, soliidne punase katusega ehitis, tehtud kildist, kividest ja mördist. Mööda verandaposte ronisid üles viinamarjaväädid. Igas suunas õilmitsesid metsalilli täis aasad. Nende taga tõusid oma varakevadises hiilguses lumiste tippudega mäed.

See oli erinev Melbourne’i kisast ja kärast, kuid Soph oli valmis kohanema. Ta heitis pilgu valgele lontkõrvalisele kodujänesele, kes püsis ninaga õhku nuhutades sügavas korvis auto kõrvalistmel. Ka Alfred võis hakata olukorra muutust nautima.

Hoolimata Sophi pingutusest jääda rahulikuks, tundis ta kerget närvilisust. Praegune muutus oli midagi enam kui tavaline linnast minema pääsemine. Ta hingas sügavalt sisse. Karjäärimuutus oli olnud õige otsus ja oma esimese tööülesandena – mille kohta ta teadis, et see hakkab talle meeldima – pidi ta abistama õnnetuse läbielanud meesterahvast. Kõik oli väga hästi. Polnud mingit põhjust muretsemiseks.

Kui ainult mitte arvestada asjaolu, et enne kui agentuur Meie Töötame Teile oli andnud talle esimese töökohta, oli Sophie ära kasutanud kolm nädalat oma neljapäevast laenuvõltsust. Aga agentuur näeb tema mitmekülgset ja osavust ning pakub talle jätkuvalt igat sorti erinevaid töid, kus ta saab teisi aidata ja end seejuures hästi tunda.

Sophie tuli autost välja, tiris oma koheva kampsuni ja mustad püksid sirgeks ning kulutas vaid hetke, et imetleda nende juurde sobivaid karmiinpunaseid saapaid. Mananud näole rõõmsameelse ilme, ronis ta mööda treppi verandale.

„Sina oled Sophia Gamble, assistent, kelle tööagentuur mulle saata lubas?” Küsimus tuli madala häälekõminana verandanurgast, kust rääkijal pidi olema täielik ülevaade Põrnikas Gertie saabumisest ja Sophie väljumisest eelmainitud autost. „Ma mõtlesin, et sa oled vanem, vähem värvikas.”

Kas mees mõtles tema juuste karmiinpunaseid triipe? Tõenäoliselt paistsid need päikesepaistes pisut metallikad, nüüd kui Sophie selle peale mõtles, aga ta oli tahtnud selleks uueks alguseks jõuliselt mõjuvaid juukseid. Ta kiikas varjulise nurga poole.

„Mina olen Sophia, aga enamik inimesi ütleb mulle Soph. Ma loodan, et ka teie.” Varjudele vaatamata võis ta näha mehe kipsis kätt ja jalga, mille tugiklamber turritas kohmakalt välja, kui ta aiatoolis istus.

Vaene vennike, aga vähemalt olid tema vigastused ajutised. „Töökuulutuses oli kirjas kontoritöö ühes veidike-se majapidamistöös ja söögitegemisega, vajadusel teised

üldised kohustused ja vigastustega seotud abistamine. Ma olen üsna palju mõelnud, kuidas saaksin teid paranemise juures kõige paremini aidata.”

„Sa saad mind aidata nõutud ülesandeid täites ja mind kohale sõidutades, kui seda vaja on. Ma olen kindel, et midagi rohkemat ei osutu vajalikuks.” Mees raius oma sõnu välja ilmselge tühimuse ja isegi mõningase kahtlustusega. „Pealegi, mu vigastused on lihtsad.” Seda avaldust tehes jäi ta altkulmu põrnitsema ja lausus: „Siin on tegemist vaid väljaväänatud pahkluu ja murtud käega. Pole mitte mingisugust mõtet kära teha.”

„See on väga positiivne suhtumine.” Kuigi pisut jahmunud, püüdis Soph otsida tema pahurusest midagi head. Mees võis esitada agentuurile oma vigastustega seotut küll viimasena vajalike tööde nimekirjas, kuid see oli ikkagi vaja ära teha. Selleks et ta nõustuks enda abistamisega, võis vaja minna natuke meelitamist. See oli kõik. „Ikkagi on mul palju põnevaid ideid...”

„Istu, palun.” Mees segas vahele süümepeinadeta ja osutas toolile enda vastas. „Vähemalt ei jäänud sa hiljaks, kuid mul pole palju aega viisakuste vahetamiseks.”

Soph liikus edasi ja sai teda nüüd korralikult vaadelda. „Ma arvasin, et te olete vanem. See on alati nii, kui me ootame kohtumist kellegagi, eks ju? Me kujutame tihti ette midagi tegelikkusest hoopis erinevat.”

Ta imestas, mis tegi mehe vigastuste koha pealt nii kaitsvaks, kuid nüüd polnud enam aega sellele mõelda.

Tõtt-öelda, oli Soph natuke segaduses. Nüüd, kui ta võis meest korralikult silmitseda, pidi ta tunnistama, et

see, mida ta nägi, oli üsnagi muljetavaldav. Grey oli laia-õlgne, tumedajuukseline; tema näojooned olid peened, rohelised silmad raevukad ning tema kehal polnud grammigi üleliigset rasva. Ta võis Sophie arvates olla kolmekümnendates.

Mees ütles kuivalt: „Ma olen kindel, et me suudame vastastikusest hämmingust üle saada.”

„Jah. Ma arvan küll.” Kuivusest ja haavatud ärritusest hoolimata oli mees mõjuv. Temas oli midagi kaasakiskuvat.

Sophi pulss hakkas kiiremini lööma, kuid ta tõrjus selle reaktsiooni tagasi. Mees oli võõras, väljaspool tema sotsiaalset ja majanduslikku ringkonda, vähemalt kümme aastat vanem ning lisaks kõigele sellele tema tööandja.

Kui Soph otsustas kellegagi kohtingule minna, siis olid nendeks temaga ühevanused ja ühesuguste rahaliste võimalustega tavalised kutid, kellele ta tegi kohe selgeks, et seltsi otsis ta üheks või kaheks õhtuks. Kui nad hakkasid tahtma tükikest tema südamest või midagi säärast, lasi ta jalga.

Ühel heal päeval, kunagi kauges tulevikus, võis Soph tahta valida kedagi püsivamat nende väga tavaliste meeste seast, kuid see pidi olema suhe, mida ta oleks võimeline kontrollima – ja ta peaks tundma end selleks valmis olevat.

Miski ütles talle, et Grey Barlow ei saa olla tavaline ega kontrollitav. Samuti ei tundunud ta sellisena, kes otsiks püsivust, kindlasti mitte siis, kui selle ümber oli valge lattaed, mida Soph kujutles, et ta võib ühel päeval tahta. Vähemalt mõlemad tema õed olid selle õnge läinud.

Koos oma mitte vähemat kui miljonäridega ja hoolimata usaldusprobleemidest, mis olid neile tekkinud sellest, et vanemad nad hüljanud olid.

Soph polnud kannatanud niimoodi nagu Bella ja Chrissy. Tema vanemad õed olid teda kaitsnud, lubanud tal elada normaalset ja õnnelikku elu pärast vanemate äraminekut, isegi siis, kui asjaolud olid olnud kõige karmimad. Ei. Sophil polnud mingeid muresid, ainult suurel hulgal tänulikkust ja armastust ning soov, et ta oleks tänuväheks saanud Chrissy ja Bella jaoks teha enamat.

„Oli meeldiv tutvuda, härra Barlow. Ma loodan et meie läbisaamine minu siin töötamise ajal rahuldab meid mõlemaid.” See oli asja mõte. Teha midagi uut ja huvitavat; midagi, mis peletaks tema rahutust, annaks talle tunde oma terviklikkusest; tunde, et ta on andnud midagi soovitud. Talle lihtsalt meeldis inimesi aidata ja ta soovis, et tal oleks rohkem võimalusi seda teha.

„Agentuur kinnitas mulle, et sina oled parim, keda nad pakkuda saavad.” Pärast hetkelist kõhklust, kus ta kergitas oma paremat kätt, kortsutas pahameeles kulmu ja lasi käel jälle laskuda, sirutas Grey oma vigastamata vasaku käe.

Miks oli mees tema suhtes nii kahtlev? Soph lootis, et see mulje temast polnud pärit agentuurist. Ta ulatas samuti vasaku käe. „Ma annan oma parima, et ootustele vastata.”

Tagurpidi käesurumine oli tugev ja kiire. See oleks pidanud tunduma ebaisiklik või lihtsalt kohmetu, kuid kuumasähvak kerkis Sophi käest rindadeni välja. Talle tundus, et korraks nägi ta mehe silmades hetkelist vastureaktsiooni.